

криле на ранена птица, пръстите му долавят покривката и почват да я късат. После отново се успокояват. Хъркането става още по-тихо и по-зловещо.

Царю... Царю)
 - ~~Господарин господарю...~~ - зове тихо Добромир и се навезда към него.

Царят впила горещият си трескав взор в него. Но не го познава. Устните му шепнат нещо. Всички се струпват над главата му.

- Иоан... Иоан...

Войводите се спозлеждат. Добромир улавя ръцете му и почти вика:

- Аз не съм Иоан! Не ме ли познаваш, ~~господарю?~~ [?] Аз съм синът на Сеслава! Добромир...

- Иоан... Иоан... - прозвучава трескаво да шепне Калоян.
 - Пазете Иоана... Пазете го... Там... Касандрийската порта... тараните!... Там... *Самцето изгрява*...

Всички потръпват и свехдат глава. И на смъртния си час Калоян не забравяше великото дело. Заръчваше им да се грижат за новия млад цар. Да го пазят по-добре... по-добре, отколкото бяха пазили него. И горчив срам свива сърцата им. Но беше вече късно. Отново царят почва да се вълнува. Тялото му тръпне и се гърчи в предсмъртни мъки. Отново ръцете му почват да се мятат, сякаш отпъждат нещо. Страшни видения изникват пред трескавия му взор. Хиляди лица кривят устни в жесток присмех, хиляди пръсти притискат гърлото му. Призраци се тълпят наоколо му и размахват ръце... Ето Бодуен, блед и кървав, със склопени очи и венец на глава, ето Алексей Аспиета, ето архиепископът на Филиповград... Алени пламъци се вият пред него... Варна гори... Филиповград гори... *Живилите* на Димотихон умират от жажда... Ето водите на Хебъра се надигат, ~~втори път~~ надигат, стигат до устата му, отнемат въздуха, задушават гърлото му... А срещу него лети един светлозарен конник, с ярко сияние около главата. В ръцете му блести златно копие. *И аз не мога да му помогна...*